

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XIIè Diumenge - 2026 - Núm. 370

Des de...

Avui em preparo per entrar a l'espai de pregària fent-hi un lloc pel cos i un per l'ànima. Goso disposar-m'hi sense matar ni l'un ni l'altre. Per veure-hi clar, aprofito la jornada de més hores de llum del dia, en aquest solstici d'estiu. Cerco la manera com el cos m'ajuda més, d'entre les que ja he anat assajant. Em conec, conec el meu cos, i afino a copsar com em dispo més a sentir el pas de l'Esperit en mi. Afinant així, cos i ànima es troben, van compassats. M'adono del que puc albirar des dels terrats quan aixeco la mirada, rememorant la mirada que aixecava cap a la Torre de Jesús de la Sagrada Família. Una mirada alçada que em permet adonar-me del que paralitza el meu cos: potser algunes frontisses gemeguen, un múscul se'n resent, un dolor a les cervicals; potser els frens els sento en un respirar ansiós, neguitós, accelerat... M'adono dels bloqueigs dels que el cos em parla. Hi trobo allí indicadors de les pors que em frenen, les que a voltes em fan còmplice d'injustícies i traïcions. Hi identifico el que manté també la meva ànima cap cota.

Amb aquesta finor, entro a [Mt 10, 26-33](#). En la proposta de jugar-me-la pel Regne hi ha un marge de risc, de perill, que demana mirar des dels terrats, des de la torre que mira de Jesús... fent un salt d'intrepidesa, goso mirar des d'aquesta fita: des de Jesús.

Faig memòria d'algun moment de la darrera setmana en el que la por m'ha aturat a jugar-me-la pel Regne, per Crist, per alguna injustícia, per alguna cosa social... Poso atenció al que em va frenar. Miro de recordar si va tenir impacte en alguna part del meu cos. Miro de trobar també allò que em va empènyer. Potser m'exposava massa per reconèixer que allí hi havia presència del Déu vivent? Una prudència desmesurada em va frenar? Em va moure l'escolta a cau d'orella o l'exposició des dels terrats? Passo de la memòria enregistrada al cap, a la que enregistra el cos.... i deixo pas al que l'Esperit em vol comunicar... Sento que podria fer un pas de gosadia? Què em mou a exposar-me? Quina seguretat demano? En quins braços demano sentir-me quan goso exposar-me? Què m'empeny a mirar des del cim de la torre? En quin recompte poso la meva confiança?

"Impresiones de ayer por la tarde en mi reducida habitación. Me había acostado pronto y, desde la cama, miraba afuera por la ventana abierta. Podría decir una vez más que la vida con todos sus secretos estaba muy cerca de mí, que podía tocarla. Tenía la impresión de reposar contra el pecho desnudo de la vida [Dios] y de oír el dulce latido regular de su corazón. Estaba tendida entre los brazos desnudos de la vida y estaba a salvo, a cubierto. Y lo más extraño es que no me siento en sus garras. No me siento en las garras de nadie, me siento únicamente en los brazos de Dios".

(Etty Hillesum)

Amb el res del Parenostre, demano posar tota la meva confiança en la mirada posada des de la torre de Jesús, des de la seva mirada.

"Un poco de fe"
Ixcís